

Sygn. akt VI Ka 169/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SO Andrzej Tekieli

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014r.

sprawy K. B.

oskarżonego z art. 193 kk, art. 158 § 1 kk, art. 288 § 1 kk i art. 190 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 17 stycznia 2014 r. sygn. akt VIII K 366/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. B. w ten sposób, że:

- przyjmuje, że czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 3 części dyspozytywnej wyroku stanowi wykroczenie z art. 124§1 kw i za to na podstawie art. 124§1 kw wymierza mu karę ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin;
- stwierdza, że orzeczenie o karze łącznej z punktu 5 części dyspozytywnej straciło moc i na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 169/14

UZASADNIENIE

K. B. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 22 marca 2013 r., przy ul. (...), w B., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. wdarł się do mieszkania M. M., którego nie chcieli na jej żądanie opuścić, to jest o czyn z art. 193 k.k.,

II. w miejscu i czasie jak wyżej działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. brał udział w pobiciu D. H., w ten sposób, że bił i kopał w/w po całym ciele, narażając ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty zdrowia lub życia, to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.,

III. w miejscu i czasie jak wyżej dokonał umyślnie uszkodzenia telefonu komórkowego m-ki N. (...) o wartości 300 zł w ten sposób, że rozbił go o podłogę, czym działał na szkodę D. H., to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.,

IV. w miejscu i czasie jak wyżej groził M. M. i D. H. popełnieniem przestępstwa na ich osobach, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 17 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 366/13:

1. K. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 193 k.k., i za to, na podstawie art. 193 k.k., wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

2. K. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 158 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 158 § 1 k.k., wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. K. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 288 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 288 § 1 k.k., wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

4. K. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 190 § 1 k.k., wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., orzekł wobec K. B. karę łączną w wysokości 1 (jednego) roku i 2 (dwu) miesięcy pozbawienia wolności,

6. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec K. B. kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata,

7. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 4 i 5 k.k. zobowiązał K. B. do podjęcia pracy zarobkowej, oraz do powstrzymania się od nadużywania alkoholu,

8. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał K. B. w okresie próby pod dozór kuratora,

9. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił K. B. od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w całości na korzyść oskarżonego K. B..

Skarżący w pisemnej apelacji zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 288 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie jako kwalifikacji prawnej czynu którego sprawstwo przypisano oskarżonemu K. B. w punkcie 3 części dyspozytywnej wyroku, w sytuacji w której ustalona wysokość szkody wyrządzonej zachowaniem oskarżonego wynosiła 300 złotych, a zatem czyn ten od dnia 09 listopada 2013r. stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., skutkujące wymierzeniem oskarżonemu za jego popełnienie jednostkowej kary 3 miesięcy pozbawienia wolności i jej uwzględnieniem w ramach orzeczonej kary łącznej.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji zapadłego wobec oskarżonego K. B. poprzez ustalenie w punkcie 3 jego części dyspozytywnej, iż opisany tam czyn stanowi wykroczenie z art. 199 § 1 k.w. i wymierzenie mu za jego popełnienie na podstawie przytoczonego przepisu kary 1 miesiąca ograniczenia wolności przy jednoczesnym rozwiązaniu orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 5 części dyspozytywnej wyroku

kary łącznej i wymierzeniu mu nowej kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności oraz utrzymaniu w mocy pozostałych rozstrzygnięć.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna.

W pierwszej kolejności zważyć należy, iż analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, że sąd meriti w sposób wystarczający i pełny zebrał dowody w niniejszej sprawie i należycie je ocenił w ramach zasady wynikającej z art.7k.p.k. Ocena ta poprzedzona była ujawnieniem całokształtu okoliczności w sposób podyktowany zasadą prawdy (art.2§2k.p.k.), stanowiła rezultat rozważenia okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4k.p.k.), a okoliczności rozważono z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i reguł prawidłowego rozumowania (art.7 k.p.k.). Ocena dowodów oraz dokonane na jej kanwie ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego K. B. nie były kwestionowane przez skarżącego. Nie budzą one również zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Podobnie rzecz się ma z poprawnością stosowania przez Sąd I instancji przepisów postępowania i zastosowaną kwalifikacją czynów przypisanych oskarżonemu, za wyjątkiem przypisanego mu w pkt 3 części dyspozytywnej wyroku czynu z art.288§1k.k.

Wartość uszkodzonego telefonu komórkowego marki N. (...) sąd I instancji ustalił na kwotę 300zł. Mimo to przyjął, iż czyn ten stanowi przestępcze uszkodzenie mienia i zakwalifikował ten czyn z art.288§1k.k. Czyn polegający na uszkodzeniu lub zniszczeniu cudzej rzeczy jest czynem przepołowionym. W sytuacji, gdy szkoda nie przekracza ¼ najniższego wynagrodzenia (obecnie 420zł) czyn ten stanowi wykroczenie z art.124§1k.k. Wyżej już wspomniano, iż sąd rejonowy ustalił wartość uszkodzonego telefonu na kwotę 300zł., a zatem powinien był przyjąć kwalifikacje z art.124§1k.k. i wymierzyć przewidzianą w tym przepisie karę.

W tej sytuacji zarzut zawarty w apelacji oskarżyciela publicznego – obrazę prawa materialnego należało uznać za zasadny.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok podlegał zmianie w pkt 3 części dyspozytywnej, w ten sposób, że przypisany oskarżonemu czyn wypełnia znamiona wykroczenia z art.124§1k.w. Na podstawie tego przepisu sąd odwoławczy wymierzył oskarżonemu karę ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin. Zdaniem sądu okręgowego kara ta będzie adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego, uwzględnia społeczną szkodliwość czynu. Spełni również swe cele w zakresie prewencji szczególnej.

Wobec powyższego orzeczenie o karze łącznej z pkt 5 części dyspozytywnej straciło moc i zaistniała konieczność wymierzenia oskarżonemu K. B. nowej kary łącznej. Dlatego też na podstawie art. 85k.k. i art.86§1k.k. sąd odwoławczy wymierzył oskarżonemu nową karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. Uznając że kara ta spełni wszystkie kryteria wskazane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (str.4-5 uzasadnienia) i uwzględni wypadnięcie ze zbiegu realnego czynu z art.288§1k.k. i kary 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W pozostałej części zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

Względy słuszności przemawiały za zwolnieniem oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego. (art.624§1k.p.k. w zw. z art.634k.p.k.).